

Παλεύει Σοῦτσος καὶ Μελάς,
καὶ συγκινεῖται ἡ Ἑλλάς.

Καὶ πάλιν μᾶς χαλᾷ ὁ νοῦς
μὲ τόσους Ἀλεξανδρινοὺς.

Καλῶς τοὺς ἔδεχθήκαμε εἰς τὴν Ἀθήνα πάλι,
ὁμογενεῖς τῆς Ἀραπίας μᾶς ἔρχονται μεγάλοι,
δὲν θ' ἀπομείνῃ ἀδειανὴ μὲς ὅτῃν Ἀθήνα θείσι,
καὶ πάλι Ἀλεξανδρινὸ θὰ κοκκινίσῃ φέσι.

Ὅ,τι κακὸ εἰ Ἕλληνες τῆς Ἀραπίας παθαίνουν
ἀπάνω εἰς τὴ ράχη μας ἀμέσως ξεθυμαίνουν.
Ἐλύσσαξε ὁ Ἀραμπῆς; τοὺς πλάκωσ' ἡ χολέρα;
οἱ φίλοι Ἀλεξανδρινοὶ θὰ ἔλθουν ἰδῶ πέρα.

Καὶ πάλι Ἀλεξανδρινὰ μᾶς ἔρχονται κομμάτια,
πάλι γυαλιὰ θὰ βλέπωμε καὶ νυσταγμένα μάτια,
πάλι μ' αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας ὁ νοῦς μας θὲ νὰ φύγῃ..
τοῦλάχιστον νὰ ἤρχοντο καὶ ψηφοφόροι ἄλλοι!

Γιὰ φαντασθῆτε τί χαρὰ νὰ ἔλθουν τόσοι ψῆφοι !
 μὰ τώρα τί τοὺς θέλωμε ποῦ εἶναι ὅλοι **τζιζφοι** ;
 Ὅποιος ἰδῶ δικαίωμα δὲν ἔχει νὰ ψηφίζῃ
 νὰ μᾶς ἀδειάζῃ τὴ γωνιά καὶ νὰ μὴ μᾶς σκοτίζῃ.

ὦ ! ἂν ἀπ' ὅσους κουδαλᾷ κάθε μακρὺ βαπόρι
 ἦσαν τὸ ἓνα τέταρτο μονάχα ψηφοφόροι,
 μὲ τελετὴ θὰ ἤρχοντο καὶ ζήτω ὅστην Ἀθήνα,
 χωρὶς μιὰ ὥρα κἄν σωστὴ νὰ κάμουν **καρναντένι**.

**Νὰ ! κ' ὁ Μουτσόπουλος τοῦ Πειραιῶς !
 μὲ τοῦτον εἶναι καὶ ὁ Ρωμηός.**

Πρῶτος Δήμαρχος καὶ πάλι ὁ Μουτσόπουλος θὰ γίνῃ,
 κ' ὁ καυμένος Ὀμηρίδης εἰς τὰ κρύα θ' ἀπομείνῃ·
 κ' ὁ καλὸς μας Καψαμπέλης ἂς φωνάξῃ ὅσο θέλει,
 καὶ θριάμβους Ὀμηρίδου ὑψηλοὺς ἂς ἀπαγγέλλῃ.
 Κ' οἱ ἐχθροὶ τοῦ Μουτσοπούλου καὶ οἱ φίλοι του τὸ λένε
 πῶς αὐτὸς θὰ ἔβγῃ πάλι, καὶ μὴ χάνεσαι καυμένε.
 Δὲν θὰ πᾶνε ὅτ' αἱ χαμένα τοῦ **Ρωμηοῦ** αὐτοὶ οἱ στίχοι,
 κ' ὅσα ἄσπρα θὲ νὰ πάρῃ ἐστὶ νᾶχῃ καλὴ τύχη.
 Καὶ γιὰ Δήμαρχος ἀλήθεια ὁ Μουτσόπουλος ἀξίζει,
 εἰς τὰ χέρια του ὁ Λῆμος καὶ προκόβει καὶ πλουτίζει,
 τὰ νερὰ κατρακυλοῦνε καὶ πλατεῖς ἀνοίγουν δρόμοι,
 καὶ τὰ ἔργα του τὰ βλέπει κ' ὁ θεόστραχος ἀκόμη.
 Τί 'μπορεῖ σὶ τόσα ἔργα νὰ εἰπῇ κ' ἐχθροῦ τὸ στόμα,
 κ' ἡ πρωτεύουσα ζηλεύει τὸ **Ἐπένειον** ἀκόμα.
 Τέτοιος Δήμαρχος ἀλήθεια, Πειραιώταις, σὰς τιμᾷ
 καὶ κανέναν ψηφοφόρος τενεκὲ δὲν τοῦ κρεμᾷ.
 Ἐ ! λοιπὸν τοῦ Μουτσοπούλου ὅλοι ἄσπρο τραγουδῶ...
 Τέτοιο Δήμαρχο μακάρι νὰ τὸν εἶχαμε κ' ἰδῶ !

**Μᾶς γράφουν κ' ἀπ' τὴ Σύρα,
 ποῦχει μ' οὐρὰ τὴ λίρα.**

Εἶδα πῶς θέλεις Συριανὰ, **Ρωμηέ μου**, νὰ σοῦ στείλω,
 γιὰ νὰ στολίσῃς καὶ μ' αὐτὰ τὸ πετακτό σου φύλλο,
 Ἀλλὰ τί νέα νὰ σοῦ 'πῶ καὶ νὰ σ' ὁμολογήσω ;
 τί διάβολο νὰ βάλω 'μπρὸς καὶ τί νὰ βάλω 'πίσω ;

Μάθε λοιπὸν πῶς ἔφθασε ἰδῶ ἀπ' τὸ Παρίσι
 ὁ γέρο-Βαφειαδάκης μας, λιγνὸς σὰν κυπαρίσσι,
 ὁποῦ ἀέρας τὸ φουσᾷ καὶ γέρν' ἡ κορυφή του...
 Μὰ μάθε πῶς καὶ Δήμαρχος θὰ 'βγῇ μὲ τὸ σπαθὶ του,
 γιὰτὶ ἀντιπολίτευσις δὲν φαίνεται καμμία
 καὶ θάναθ' ὁ ἡ ἐκλογὴ ἀνάλατη καὶ κρύα.
 Ἀκόμη μάθε πῶς ἰδῶ ἀπὸ διασκεδάσεις
 περνοῦμε ὠραιότατα, κ' ἂν ἔλθῃς θὰ τὰ χάσῃς,
 νὰ βλέπῃς τὴν πατρίδα σου, τὴν ξακουσμένη Σύρα,
 καὶ νὰ θαρρῇς πῶς βλέπεις μιὰ ἐννενηντάρα χήρα.

Ἐχετε σεῖς καὶ θέατρα καὶ **ταίρκο** κ' ὀπερέταις,
 καὶ μπάνια τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ φανεραῖς γριζέταις,
 ἀλλὰ κ' ἰδῶ ἡ μουσικαῖς ταῦτιά μας ξεκουφαίνουν,
 καὶ Ἰταλίδες τέσσαρες τοὺς Συριανούς τρελλαίνουν.
 Πέρσου τενόροι Ἰταλοὶ, ἐφέτος Ἰταλιάναις...
 τί διάβολο γυρεύουνε ὅτ' ἡ Σύρα ἡ φακλάναις ;
 Νᾶχαν τοῦλάχιστον φωνὴ ἡ ὠμορφιὰ λιγάκι,
 θὰ ὑποφέραμε κ' αὐταῖς κατὼς τὸν Βαφειαδάκη.

Ἄν θέλῃς νέα νὰ σοῦ 'πῶ καὶ τῆς Ἀπάνω χώρας,
 ἂν θέλῃς καὶ τῆς Μύκωνος νὰ σοῦ εἰπῶ πρὸς ὥρας,
 μάθε πῶς πόλεμος ἐκεῖ θὰ πάρῃ καὶ θὰ δώσῃ,
 ἀλλὰ δὲν ξέρω Δήμαρχος ποῖος χάχας θὰ φυτρώσῃ.
 Τὴν πῆτα ὅμως τοῦ Σπανοῦ θὰ φάνε σὰν τὰ πράσσα
 ὅτ' ἡ Σύρα καὶ ὅτ' ἡ Μύκωνο **καλόγεροι** καὶ **ράσσα**,
 κ' οἱ Συριανοὶ ὅτ' ἡ ράχη των θὰ σπάσουνε ματσούκια,
 καὶ σὰν καμπάναις θ' ἀκουσθοῦν ὅτ' ἡ Μύκωνο **χαστούκια**.
 Ἄνευ ἐτέρου σὲ φιλῶ ἐκ τῆς καρδίας ὅλης,
 καὶ μένω πάντα φίλος σου καὶ ἀδελφός...

Μανώλης.

Τοῦ **Ρωμηοῦ** μας τὸ γραφεῖο
 μὲς ὅτου Παιπαλεξανδρῇ
 εἶναι τὸ τυπογραφεῖο·
 συνορεύει μὲ μανδρί,
 μὲ τοὺς ἀγίους Θεοδώρους
 καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.